

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **JUDr. A. M.**, správce konkursní podstaty úpadce A., a. s., zastoupené Mgr. Karlem Nováčkem, advokátem se sídlem Vackova 44, Brno, proti žalovanému: **Finanční úřad ve Slavkově u Brna**, se sídlem Palackého nám. 89, Slavkov u Brna, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 7. 2004, sp. zn. 31 Ca 51/2004,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 7. 2004, sp. zn. 31 Ca 51/2004, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Brně, kterým soud odmítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Slavkově u Brna („žalovaný“) ze dne 16. 3. 2004, č. j. 7241/04/343970/4100. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl reklamaci stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného o přeplatku ze dne 11. 2. 2004, č. j. 4363/04/343970/4100.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d), e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a tvrdí, že napadené usnesení spočívá na nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem a je proto nezákonné.

Stěžovatel namítá, že nevyhověním žádosti o vrácení nadměrných odpočtů na silniční dani bylo zasaženo do jeho majetkových práv a citovaná správní rozhodnutí proto musí podléhat soudnímu přezkumu. Navíc je bezdůvodné přednostně aplikovat zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků („daňový řád“) před zákonem č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, když za speciální zákon je nutno považovat právě konkursní zákon

a nikoliv daňový řád. V tomto směru se stěžovatel odvolává především na právní názor obsažený v usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. Ns 532/2001. Vznikem nadměrného odpočtu na dani vzniká pohledávka daňového subjektu na jeho vrácení a je-li na jeho majetek prohlášen konkurs, patří tato pohledávka do konkursní podstaty. Správce daně tak nemá právo použít nadměrný daňový odpočet způsobem upraveným v ustanovení § 64 zákona č. 337/1992 Sb. za situace prohlášení konkursu, a to v důsledku ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) zákona č. 328/1991 Sb., obsahujícího zákaz započtení.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje kasační stížnosti vyhovět a napadené usnesení Krajského soudu v Brně zrušit.

II.

Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout a uvádí, že daňový přeplatek je částka plateb převyšující splatnou daň včetně jejího příslušenství (§ 54 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb.). Protože v daném případě bylo stěžovateli správcem daně sděleno, že mu daňový přeplatek nebude vrácen, jelikož na osobním daňovém účtu nebyl evidován, nejednalo se o rozhodnutí, kterým by docházelo ke změně hmotně právního postavení daňového dlužníka, a to nezávisle na prohlášení konkursu.

III.

Z obsahu předmětného správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že citovaným rozhodnutím ze dne 11. 2. 2004 Finanční úřad ve Slavkově u Brna rozhodl o převedení přeplatku z úřední povinnosti podle ustanovení § 64 odst. 2 daňového řádu, a to přeplatku na dani silniční ve výši 63 949 Kč na úhradu nedoplatku daně z příjmů právnických osob ve výši 248 603 Kč. Následným rozhodnutím ze dne 16. 3. 2004 žalovaný zamítl reklamaci proti tomuto rozhodnutí, když zejména vycházel z rozlišování soukromoprávní (konkursní zákon) a veřejnoprávní (daňový řád) úpravy a konstatoval, že v posuzovaném období nevznikl vratitelný přeplatek, takže správce daně neměl zákonný důvod pro jeho vrácení.

Krajský soud v Brně napadeným usnesením odmítl žalobu stěžovatele proti tomuto rozhodnutí žalovaného, když především konstatoval, že při rozhodování správce daně o přeplatku nejde o hmotná práva daňových subjektů tehdy, jestliže správce daně v mezích svých oprávnění rozhodne o tom, jak má být s přeplatkem naloženo nebo když rozhodne o neexistenci přeplatku. O zásah by se mohlo jednat jen tehdy, pakliže na vrácení přeplatku existuje právní nárok a správce daně jej ve stanovené lhůtě nevrátí. O takový případ však v daném případě nejde, neboť stěžovateli daňový přeplatek nevznikl. Proto soud žalobu odmítl pro nepřípustnost [§ 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e), § 70 písm. a) s. ř. s.]. Pro úplnost závěrem uvedl, že žalobní argumentace se opírá výhradně o soukromoprávní předpis, přičemž však předmět a podmínky soukromoprávní a veřejnoprávní ochrany jsou podstatně odlišné. Pro postup žalovaného v daňovém řízení totiž není rozhodnou otázkou soukromoprávní úpravy vztahů jednotlivých právních subjektů, nýbrž veřejnoprávní úprava, zavazující orgán veřejné moci.

IV.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Brně v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

IV a)

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že v projednávané věci krajský soud odmítl žalobu stěžovatele, takže je případné posoudit toliko naplnění kasačního důvodu zakotveného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Namítané důvody obsažené v bodu a), d) cit. ustanovení již z povahy věci nemohou obstát, neboť za procesní situace, kdy krajský soud žalobu odmítl, není zásadně dán důvod pro meritorní hodnocení právní otázky řešené v předchozím správním řízení. Nejvyšší správní soud se proto v dalším koncentroval na otázku, zda se v daném případě krajský soud dopustil nezákonnosti, když žalobu stěžovatele odmítl.

K tomu je nutno především uvést, že Nejvyšší správní soud se v minulosti opakovaně vyjadřoval k právní otázce vrácení daňového přeplatku daňovému subjektu po prohlášení konkursu, přičemž touto otázkou se již zabýval i postupem dle ustanovení § 12 odst. 2, § 19 odst. 2 s. ř. s., když plénium tohoto soudu k předmětné otázce v zájmu jednotného rozhodování soudů zaujalo dne 29. 4. 2004 stanovisko, závazné pro jeho další činnost i pro činnost ostatních soudů v rámci výkonu správního soudnictví (viz č. 215/2004 Sb. NSS). Podstata tohoto stanoviska spočívá v následující právní větě: *„Daňový přeplatek lze vrátit daňovému subjektu jen za předpokladu, že se jedná o vratitelný přeplatek, to jest není-li evidován na žádném z jeho osobních účtů žádným správcem daně nedoplatek na dani, přičemž není rozhodné, zda nedoplatek vznikl před nebo po prohlášení konkursu. Postup správce daně není nezákonný, postupuje-li při vrácení přeplatku v souladu s podmínkami pro jeho vrácení stanovenými daňovými předpisy.“*

V bližším odůvodnění této právní věty soud - mimo jiné - uvedl, že *„daňový subjekt může požádat správce daně o vrácení přeplatku podle § 64 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb. a nedojde-li k jeho vrácení, žádost se zamítne rozhodnutím, proti němuž je přípustné odvolání podle odst. 8 téhož ustanovení. Negativním rozhodnutím může dojít k zásahu do veřejných subjektivních práv daňového subjektu, neboť nárok na vrácení přeplatku je ve vztahu k řízení vyměřovacím nárokem jiným, samostatným. Rozhodnutí o reklamaci proti postupu správce daně i rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vrácení přeplatku jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.“* Na jiném místě tohoto stanoviska je dále uvedeno, že *„postup správce daně v situaci, kdy na majetek daňového subjektu byl prohlášen konkurs, je upraven v ustanovení § 40 odst. 11 zákona č. 337/1992 Sb., v němž se výslovně stanoví, že prohlášením konkursu se daňové řízení nepřerušuje. Z tohoto ustanovení je nutno dovodit, že správce daně je povinen vést daňové řízení a vydávat rozhodnutí týkající se daňových povinností daňových subjektů, přijímat platby, evidovat je, a to bez ohledu na účinky prohlášení konkursu, které se promítají v soukromoprávních vztazích. Správce daně je striktně vázán zákonem č. 337/1992 Sb. a vystupuje vůči daňovému subjektu jako orgán veřejné moci vydávající vrchnostenská rozhodnutí.“* ... *„Soud v přezkumném řízení k žalobní námitce zjišťuje existenci vratitelného přeplatku, a to nikoli jen z hlediska, zda je či není správcem daně evidován, ale zda správce daně s přeplatkem nakládal při úhradě nedoplateků v zákonných mezích. Postup správce daně nemůže soud označit za nezákonný, postupoval-li při vrácení přeplatku v souladu s podmínkami stanovenými daňovými předpisy.“*

Od tohoto právního názoru Nejvyšší správní soud neshledává racionální důvod odchýlit se ani v souzené věci, a to v tom smyslu, že při rozhodování správce daně o vrácení přeplatku na dani se jedná o rozhodování, podléhající následnému soudnímu přezkumu.

Argumentace krajského soudu, založená na úvaze, že při rozhodování správce daně o přeplatku nejde o hmotná práva daňových subjektů tehdy, když správce daně v mezích svých oprávnění rozhodne o tom, jak má být s přeplatkem naloženo anebo když rozhodne

o neexistenci přeplatku a o zásah by se mohlo jednat jen tehdy, pakliže na vrácení přeplatku existuje právní nárok a správce daně jej ve stanovené lhůtě nevrátí, v tomto ohledu nemůže obstát. Úkolem soudního přezkumu je totiž právě posouzení toho, zda finanční úřady postupovaly zákonným způsobem, tzn. zda v konkrétním případě na vrácení přeplatku existuje právní nárok či nikoliv. Úvaha, že soudnímu přezkumu podléhají toliko shora vymezené případy, je neudržitelná již proto, že by fakticky vedla k jakémusi rozdělení soudního rozhodování na vyřešení „předběžné otázky“ existence nárokovatelného daňového přeplatku a od výsledku odpovědi na tuto otázku by se následně teprve odvíjel procesní postup soudu, tzn. odmítnutí návrhu procesním usnesením či meritorní rozhodování rozsudkem. Tím by však zjevně došlo k situaci, kdy by soud v rámci posouzení procesních podmínek řízení rozhodoval meritorně, což je zásadně nepřípustné.

Nejvyšší správní soud tedy shora prezentovaný právní názor krajského soudu nesdílí a stěžovateli přisvědčuje v tom směru, že rozhodováním o vrácení přeplatku na dani je skutečně zasahováno do subjektivně veřejných práv daňového subjektu a toto rozhodování proto musí požívat ochranu v rámci správního soudnictví (§ 2 s. ř. s.).

Jak navíc uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 8. 2004, sp. zn. 2 Afs 33/2004, k výkladu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. (podle něhož kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak), „z dikce citovaného ustanovení je zřejmé, že soudnímu přezkumu podléhají všechna rozhodnutí, jimiž se zasahuje do právní sféry žalobce, pokud není dána výslovná kompetenční výluka. ... Soudním řádem správním, kterým bylo emancipováno správní soudnictví, totiž nedošlo k omezení rozsahu soudního přezkumu správních rozhodnutí v tom smyslu, že by byla z tohoto přezkumu opětovně vyloučena správní rozhodnutí procesní povahy.“

Proto Nejvyšší správní soud shledal napadené usnesení krajského soudu protizákonným.

IV b)

Nejvyšší správní soud dále považuje za nezbytné v projednávané věci uvést, že podstata právního názoru, obsaženého v citovaném stanovisku zdejšího soudu, byla zásadním způsobem zpochybněna nálezem Ústavního soudu ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. III. ÚS 648/04 (a nepřímou také nálezem sp. zn. I. ÚS 544/02). Toto zpochybnění se však netýká otázky rozhodné v této věci, tzn. samotné meritorní přezkoumatelnosti rozhodnutí finančních úřadů o převedení přeplatku, kde naopak Ústavní soud nutnost soudního přezkumu z ústavně právních hledisek potvrdil. Ratio decidenci zmíněného nálezu nicméně lze shrnout tak, že „ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání je zvláštním právním předpisem, zakotvujícím nepřípustnost kompenzace nejen soukromoprávních, nýbrž rovněž veřejnoprávních pohledávek. Jako takové má proto v pozici speciální úpravy přednost před úpravou obecnou, obsaženou v ustanoveních § 59 odst. 3 písm. e), § 40 odst. 11 a § 64 odst. 2 daňového řádu. Rozhodnutí obecných soudů, jež uvedenou souvztažnost norem jednoduchého práva neakceptují, ocitají se z tohoto důvodu v rozporu s ustanoveními čl. 4 odst. 4 a čl. 11 odst. 1 Listiny.“ Ze srovnání citovaného nálezu a uvedené právní věty, blíže argumentačně rozvedené ve stanovisku Nejvyššího správního soudu, je jasné patrné, že vedle sebe neobstojí, neboť jsou založeny na zcela odlišných základech. Pro krajský soud, který po zrušení usnesení napadeného touto kasační stížností

bude muset přistoupit k meritornímu projednání a rozhodnutí podané žaloby a koneckonců i pro samotný Nejvyšší správní soud při budoucím rozhodování právně obdobných věcí tak vzniká zásadní otázka, který z nastíněných právních názorů má být nadále určující.

K tomuto problému Nejvyšší správní soud formuluje následující východiska:

A) Předně je třeba uvést, že celý vnitrostátní právní řád je založen na principu vnitřního souladu (konzistence) a hierarchického uspořádání. Tato základní maxima musí být nazírána jako dominující hledisko při výkladu jeho jednotlivých součástí. Je proto chybný takový náhled na právní řád, který jeho jednotlivé vrstvy vnímá relativně izolovaně, a to z hlediska materiálního i formálního. V tomto kontextu se jeví velmi významným čl. 95 Ústavy, který lze – mimo jiné – vnímat též jako potvrzení zmíněné hierarchie právního řádu a jako prostředek komunikace mezi Ústavním soudem na straně jedné a mezi soudy obecnými na straně druhé. Především z něj lze dovodit, že obecné soudy (mezi něž v tomto smyslu a se značným zjednodušením patří i Nejvyšší správní soud) jsou při svém rozhodování vázány nejen zákonem, nýbrž také ústavním pořádkem (arg. a minori ad maius). Právě v tomto kontextu vystupuje do popředí funkce Ústavního soudu, kterou je podle čl. 83 Ústavy ČR ochrana ústavnosti. Ústavní soud je tedy hlavní interpretátor ústavního pořádku a právě v tomto smyslu musí být jeho rozhodnutí závazná.

B) Nejvyšší správní soud dále uvádí, že podle imperativu ústavně konformní interpretace a aplikace právních předpisů jsou všechny subjekty aplikující právo povinny postupovat tak, aby zvolený výklad právních předpisů byl souladný s ústavností, a to ve smyslu výslovného znění konkrétních ústavních norem i ústavních principů a hodnot, nezřídka v ústavních textech *expressis verbis* nevyjádřených. Teprve pokud takový výklad možný není, je namístě protiústavní ustanovení právních předpisů k tomu příslušným mechanismem odstranit. V tomto kontextu viděno, jestliže Ústavní soud v některém svém rozhodnutí zformuluje ústavně konformní výklad právního předpisu, je nutno tento výklad respektovat i v obdobných kauzách, byť se jedná o procesně samostatná řízení. Opačný výklad, který by kupř. s odkazem na vázanost soudce zákonem podle čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR odmítal respektovat právní názor Ústavního soudu, by představoval logickou chybu, jelikož tato vázanost výkladem norem nadzákonné (ústavní) síly musí být pro soud při aplikaci jednoduchého práva určující. Navíc nelze přehlédnout, že opačný závěr by ve svých důsledcích vedl k nerovnosti účastníků jednotlivých soudních řízení a k nepředvídatelnosti soudního rozhodování, což samozřejmě představuje pochybení dosahující ústavní intenzity. Nelze rovněž přehlížet, že určujícím společným prvkem obecných soudů a Ústavního soudu je jejich poslání zakotvené v čl. 4 Ústavy, kterým je ochrana základních práv a svobod. Mezi oběma složkami soudní moci tak musí existovat souhra a harmonie, nikoliv animozita. V podmínkách právního státu je proto nemyslitelné, aby obecný soud – s vědomím jednotné a jasně seznatelné judikatury Ústavního soudu – s odvoláním na dikci zákona zvolil takovou jeho interpretaci, kterou Ústavní soud považuje za protiústavní. Takovýto postup by ostatně odporoval i pravidlům zdravého rozumu, kdy i Nejvyšší správní soud se hlásí k základnímu východisku, podle něhož právě *„pravidla právního výkladu jsou pravidly zdravého rozumu, které soudy při výkladu zákonů přijímají. Skutečnou zkouškou jejich správného použití je tedy to, nakolik se shodují se zdrojem, z něhož jsou odvozeny“* (A. Hamilton, *Federalista* č. 83, in: *„Listy federalistů“*, Univerzita Palackého, Olomouc, 1994, str. 440).

C) Jakkoliv tedy se Česká republika nenachází v tradičním prostředí precedentálního práva, jsou obecné soudy povinny judikaturu Ústavního soudu respektovat a v tomto smyslu

je pro ně závazná. K odchylce od ní by mohly přistoupit pouze ve výjimečných případech, a to např. tehdy, pokud by došlo ke změně právní úpravy; tato judikatura by byla vnitřně nesourodá a nepředstavovala by proto tzv. ustálenou (konstantní) judikaturu; nevyporádávala by se dostatečně se všemi možnými a uplatněnými zásadními argumentačními pozicemi a zároveň by bylo z obsahu takového rozhodnutí a z konkrétních okolností věci patrné, že k tomuto nevyporádání nedošlo záměrně, nýbrž v důsledku opomenutí anebo by došlo k zásadní změně společenských či ekonomických poměrů, což by obecný soud ve svém rozhodnutí přesvědčivě odůvodnil. Jak si v této otázce bystře povšiml Z. Kühn („Proč si kontinentální právníci myslí, že jejich judikatura není závazná aneb patero důvodů pro odlišnou kontinentální koncepci precedentu“, in: sborník „Závaznost rozhodování ústavních soudů“, Západočeská univerzita Plzeň, 2004, str. 39 a násl.), základem nepochopení otázky závaznosti rozhodnutí vyšších soudů je skutečnost, že kontinentální právník nahlíží na koncepci závaznosti precedentu prizmatem závaznosti zákona, zatímco angloamerický právník jako na interpretační koncept. Proto také podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu setrvalou a vnitřně nerozpornou judikaturu Ústavního soudu nelze vnímat jako naroveň postavenou právním předpisům (zákonům), nýbrž jako závazná interpretační vodítka při rozhodování ve skutkově a právně obdobných věcech, od nichž je sice možný odklon, to však pouze ve výjimečných a racionálně odůvodněných případech, jejichž demonstrativní nástin byl proveden výše.

Na základě zmíněných východisek je zřejmé, že v daném případě dochází k souběhu jednotlivých právních výkladových metod (teleologická, logická a koneckonců i gramatická – viz zejména čl. 89 odst. 2 Ústavy) vyúsťujících v jednoznačný závěr, že správní soudy musí ve své další rozhodovací činnosti respektovat právní názor obsažený v citovaném nálezu Ústavního soudu. V tomto smyslu je právní názor v tomto nálezu obsažený závazný.

IV c)

V této souvislosti Nejvyšší správní soud taktéž vážil (pamětliv ústavní záruky práva na zákonného soudce), zda tato povinnost pro něj plyne „bez dalšího“, či zda je nutno v tomto směru teprve učinit příslušné formální kroky. V úvahu v tomto případě připadalo buď přijetí nového stanoviska plénem, příp. kolegiem Nejvyššího správního soudu (§ 12 odst. 2 s. ř. s.) anebo postoupení věci k rozhodnutí rozšířenému senátu (§ 17 s. ř. s.). Z díkce citovaných ustanovení a především z jejich smyslu je nicméně patrné, že ani jedna z těchto cest již z povahy věci není racionální.

Smyslem stanovisek je totiž na základě vyhodnocení rozhodnutí soudů ve správním soudnictví a v zájmu jejich jednotného rozhodování zformulovat právní názor, který by měl být správními soudy v jejich budoucí judikatorní činnosti respektován. Fakticky se tedy jedná o nástroj ke sjednocení rozhodovací praxe krajských soudů. Situace v projednávané věci je však zcela odlišná: ke sjednocení této rozhodovací praxe již totiž došlo citovaným stanoviskem Nejvyššího správního soudu, takže tato možnost byla vyčerpána. Problémem tak není nejednotnost krajských soudů, kterou by bylo lze překlenout stanoviskem novým, nýbrž rozpornost stanoviska s právním názorem Ústavního soudu, vysloveným v jeho rozhodnutí. Za těchto okolností není přijímání nového stanoviska funkční, a to jednak proto, že by se muselo jednat o pouze ryze formální krok, kde jednotliví soudci by při svém rozhodování byli zatíženi faktickým imperativním mandátem, způsobeným jasně artikulovaným právním názorem Ústavního soudu, a navíc by byli nuceni rozhodovat za zcela jiné situace a z jiných důvodů, než s kterými počítá zákon.

Obdobné lze uvést k druhé možnosti, tzn. k postoupení věci rozšířenému senátu. I pokud by totiž Nejvyšší správní soud přehlédł, že rozhodování rozšířeného senátu nemá podle zákona místo tam, kde byl odlišný právní názor již vysloven ve stanovisku (§ 17 odst. 2 s. ř. s.), takže by takový krok bylo možno označit za *contra legem*, odporuje tento postup smyslu citovaného ustanovení. Role rozšířeného senátu totiž vychází z předpokladu, že příslušný „běžný“ senát vlastním intelektuálním procesem dospěje k přesvědčení, že dříve v rozhodnutí vyjádřený právní názor není správný a aktivováním rozšířeného senátu nastolí situaci, kdy bude ke konkrétní předložené právní otázce zformulován právní názor, respektovaný pro futuro všemi senáty rozhodujícími obdobné případy. Aktivizace rozšířeného senátu za situace, kdy by skutečnou motivací bylo toliko formální narovnání právních názorů Nejvyššího správního soudu s názory Ústavního soudu, by zjevně neplnilo smysl citovaného ustanovení.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že přijímání stanovisek plní funkci sjednocení judikatury krajských soudů a činnost rozšířeného senátu slouží ke sjednocování právních názorů uvnitř samotného Nejvyššího správního soudu. Ani jeden z těchto procesních institutů tedy zjevně nepamatuje na situaci, nastalou v této věci, tzn. na odlišnost právního názoru ve vztahu k Ústavnímu soudu. Jinak řečeno, zatímco přijetí stanoviska nebo rozhodnutí rozšířeného senátu zrcadlí vnitřní přesvědčení Nejvyššího správního soudu o správnosti určitého právního náhledu, neznamena respektování právního názoru Ústavního soudu v další rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu nic méně a nic více než akceptaci jeho ústavního vymezení, což v konkrétním případě vůbec nemusí znamenat též názorovou shodu těchto soudů ve vztahu ke sporné právní otázce.

Ze všech popsaných důvodů proto správní soudy (včetně Nejvyššího správního soudu) jsou povinny ve své další rozhodovací činnosti respektovat citovaný právní názor Ústavního soudu, byť zmiňované stanovisko Nejvyššího správního soudu nebude nahrazeno žádným novým stanoviskem ani rozhodnutím rozšířeného senátu.

Jak je již uvedeno výše, Nejvyšší správní soud shledal napadené usnesení krajského soudu protizákonným a zrušil je pro naplnění důvodu obsaženého v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud v Brně je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), a je proto povinen se podanou žalobou stěžovatele zabývat věcně.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu

